

Jesenska pesen.

Slava, jesén ti, preljubljeni čas,
Préjmi pozdrave, vriskánje od nas!
Dá-si užé je šel sterk čez morjé,
Kamor vsi pevci krilati bežé;
Dá-si užé se obleta drevó,
Cvetje podlések dviguje goló:
Vendar živenje, mogočno kipéč,
V tersovih žilah še bije goréč;
Vendar sedaj preveseli smo mí —
Grôzdije, oh! kako sládko si ti!

Slava, jesén ti, preljubljeni čas,
Préjmi pozdrave, vriskánje od nas!
Tam iz vinógrada nêsemo sad,
V solnci dozórel leskáče se zlat;
Da bi ne bila nosáča krepká,
Ne bi ga vzdígniti mogla obá!
Bratci, sestrice! stopite okrog,
Grôzdni sok pijte jeséni iz rok!

Naj se zdravíjce veséle glasé,
Kákoršnim serca nas sama ucé:
Pervo napijaj továrišu vsak,
Vsak iz nas bodi možák, poštenják;
Vzkliknimo v drugo: živí naj jih Bog,
Kar jih je skerbnih o sreči otrok;
Tretji napój iz globíne serca
Naj domovini predragej veljá!

Lujiza Pesjakova.

Priporočilo.

Mlad napoljski plemič, ki doma nij dobil sebi ugodne vojaške službe, hotel je 1774. leta stopiti v službo avstrijskega kralja ali nemškega cesarja. V ta namen si poišče nekaj priporočilnih listov in se podá na Dunaj. Gredóč najde v Gradcu tri tujce, s katerimi se je v nekej gostilnici razgovarjal in večerjal. Bili so Nemci, a govorili so francoski med soboj. Kmalu se sprijaznijo in naš popotnik jim zaupljivo pové svojo naméro.

Ko ga zaslišijo, pravi jeden teh gospodov: „ne zamerite, jaz menim, da niste dobro storili, ker k Nemcem hodite. Časi so že dolgo mirni, in dosti je domačih plemičev, iskajočih si službe; zatoorej ne verjamem, da bi kak tujec dobil častno službo pri vojni.“ — „Kdo vé,“ reče Napoljec, „za delo